

Arrest

nr. 186 970 van 18 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 augustus 2016 tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat Mr. K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op een onbekende datum in 1999 komt de verzoekster op de leeftijd van één jaar samen met haar ouders België binnen. De ouders dienen op 10 september 1999 een asielaanvraag in, die op 10 januari 2007 wordt verworpen middels een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 juni 2005 dient verzoeksters moeder een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Ingevolge deze aanvraag wordt het gezin van de verzoekster gemachtigd tot een voorlopig verblijf. De

verzoekster wordt in het bezit gesteld van een A-kaart, die verlengd werd tot 24 juli 2012. De verdere verlenging van de A-kaart wordt geweigerd bij beslissing van 2 januari 2013. Een latere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 12 augustus 2014.

Op 12 augustus 2014 wordt beslist om verzoeksters moeder een inreisverbod af te geven van twee jaar. Dit inreisverbod werd evenwel vernietigd bij 's Raads arrest nr. 161 492 van 8 februari 2016.

Op 16 maart 2015 wordt beslist om verzoeksters vader een inreisverbod van acht jaar op te leggen.

Op 19 juni 2016 wordt de verzoekster meerderjarig.

Op 29 juni 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) om de verzoekster het bevel te geven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 25 augustus 2016 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De verzoekster dient tegen deze bijlage 13septies een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het verzoek verwerpt bij arrest nr. 173 967 van 1 september 2016.

Nog op 25 augustus 2016 beslist de gemachtigde om de verzoekster een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster, onder de vorm van een bijlage 13sexies, ter kennis gebracht op 25 augustus 2016 en is als volgt gemotiveerd:

"Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: B.

voornaam: X.

geboortedatum: 19.06.1998

geboorteplaats: S.

nationaliteit: Servië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 25/08/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 08.07.2016.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Vanaf het moment dat betrokkene meerderjarig is werd ten laste van haar een PV opgemaakt:

PV: DE.11 .L4.013095/2016 - winkeldiefstal met geweld - PZ Sint-Niklaas

Ten laste van betrokkene werden tijdens haar minderjarigheid verschillende PV's opgesteld:

PV: AN.11 .LB.05736816 - zware diefstal - PZ Antwerpen

PV: DE.12.L4.00927615 - gewone diefstal - PZ Sint-Niklaas

PV: BG.17.L2.00783313 - zware diefstal - PZ Blankenberge/Zuienkerke

PV: BG.17.L4.00816313 - zware diefstal - PZ Het Houtsche

PV: BG.17.L4.00814413 - zware diefstal - PZ Het Houtsche
PV: AN.12.LB.12505113 - gewone diefstal - PZ Antwerpen
PV: AN.12.LB.01148913 - gewone diefstal - PZ Antwerpen
PV:AN.12.L7.00937512 - gewone diefstal - PZ Minos

Betrokkenes moeder kreeg in 2008 een tijdelijk verblijfsrecht op grond van een regularisatieaanvraag. In 2013 werd beslist dit verblijf niet meer te verlengen. De twee regularisatieaanvragen die betrokkene moeder daarna nog indiende werden afgewezen. Ook betrokkene, inmiddels meerderjarig, werd regularisatie geweigerd.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Bovendien werd betrokkene door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden toot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene deed geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden en bleef verder in illegaal verblijf op het grondgebied. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is nochtans een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Betrokkenes vader werd op 28.06.2016 overgebracht naar een gesloten centrum voor illegalen met het oog op repatriëring. In die zin is een inreisverbod geen schending van art 8 van het EVRM. Met uitzondering van één zus, verblijft de rest van betrokkene familie illegaal op het grondgebied.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden toot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 11.2 van richtlijn 2008/115, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het legaliteitsbeginsel (*nullum crimen sine lege*) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1. Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"III. Middelen in rechte

ENIGE MIDDEL: Schending van artikel 11.2 van de richtlijn 2008/115 (Terugkeerrichtlijn), artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van het legaliteitsbeginsel (nullum crimen sine lege) en zorgvuldigheidsbeginsel

a) Eerste onderdeel Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Dit wordt bevestigd door de rechtspraak van Uw Raad, onder meer in RvV arrest nr. 149 535 van 10 juli 2015:

"Verder blijkt dat de gemachtigde ten aanzien van het recht op eerbiediging van het privéleven van verzoekster in de onontvankelijkheidsbeslissing het volgende stelde: 'Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.' Dienaangaande merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Finland, par. 29; EHRM29 april 2002, nr. 2346/02, Pretty v. Verenigd Koninkrijk, par. 61). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, nr. 4832/99, Slivenko v. Letland, par. 95-96). "

Verzoeksters' privéleven speelt zich volledig hier in België af.

Verzoekster kwam immers reeds op 1-jarige leeftijd naar België met haar gezin, en verblijft sindsdien onafgebroken in het Rijk.

Verzoekster had op 1-jarige leeftijd vanzelfsprekend geen invloed op de migratiebeslissing van haar ouders, en volgde hen naar België.

Verzoekster groeide op in België, en bracht hier haar volledige jeugd door.

Verzoekster kent na een ononderbroken verblijf van 16 jaar en 11 maanden geen ander land dan België.

Een groot gedeelte van haar verblijf in België, bracht verzoekster op legale wijze door.

Tussen 10 september 1999 en 10 januari 2007 bevond verzoekster zich immers samen met haar ouders in een asielprocedure (m.a.w. een asielprocedure met schoolgaande kinderen van meer dan 6 jaar!).

Op 9 juli 2008 verkreeg verzoeksters' moeder (en bij uitbreiding verzoekster, die op dat moment minderjarig was) een A-kaart, die verlengd werd toot 24 juli 2012.

Van deze A-kaart werd een verlenging aangevraagd, dewelke op 2 januari 2013 geweigerd werd omdat verzoeksters' moeder niet aan de voorwaarden voldeed.

Op dat moment was verzoekster 14 jaar oud, en verbleef ze 13 jaar in België.

Verzoekster liep vele jaar school in België. Omwille van een lichte mentale beperking, liep verzoekster wat achterstand bij haar schoolparcours op (zie stuk 2).

Verzoekster woont sinds haar éénjarige leeftijd in België, en ging hier naar de kleuterschool, lagere school en middelbare school, waardoor het Nederlands haar moedertaal is. Verzoekster kan geen Servisch lezen of schrijven.

Verzoeksters' volledige vrienden- en kennissenkring bevindt zich in België.

Verzoekster kent niemand in Kosovo of Servië, twee landen waaraan ze geen enkele herinnering heeft.

Al deze elementen wijzen er op dat verzoekster het centrum van haar belangen in België heeft gevestigd, en dat verzoekster een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM heeft in België.

Verwerende partij was op de hoogte van dit privé-leven.

Op 15 april 2016 diende verzoeksters' moeder een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voor haarzelf en haar gezin (verzoekster was op dat moment nog minderjarig).

In deze aanvraag tot regularisatie worden de sterke banden van verzoekster en haar gezin met België uiteengezet (zie stuk 3 en 4).

Desalniettemin houdt verwerende partij op geen enkel moment rekening met verzoeksters' privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij artikel 8 EVRM te eng interpreteerde, en enkel gekeken heeft naar een mogelijke schending van het gezins- of familieleven.

Verwerende partij motiveerde immers als volgt omtrent artikel 8 EVRM:

"Betrokkenes vader werd op 28.06.2016 overgebracht naar een gesloten centrum voor illegalen met het oog op repatriëring. In die zin is een inreisverbod geen schending van art 8 van het EVRM. Met uitzondering van één zus, verblijft de rest van betrokkenes familie illegaal op het grondgebied. "

Verwerende partij zag over het hoofd dat de bescherming geboden door artikel 8 EVRM ruimer is, en ook het privéleven in België kan beschermen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij totaal geen rekening hield met verzoeksters' privéleven in België. Het onderzoek van verwerende partij gebeurde uiterst onzorgvuldig. Verwerende partij zag het feit dat verzoekster in België opgroeide, hier schoolliep, hier haar voltallige vrienden- en kennissenkring heeft, geen ander land kent... totaal over het hoofd.

Verwerende partij ging dan ook onzorgvuldig te werk, en zij schendt hierdoor duidelijk de zorgvuldigheidsplicht.

In casu is er *prima facie* een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, en was verwerende partij hiervan op de hoogte.

De dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld, door geen rekening te houden met verzoeksters' privéleven in België.

Verder werd ook de motiveringsplicht geschonden:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCCKE, *Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst*, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)". De bestreden beslissing schendt dan ook de motiveringsplicht.

Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn. Nergens blijkt echter uit de bestreden beslissing dat er ook maar enigszins rekening werd gehouden met verzoeksters' privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing.

b) Tweede onderdeel

Art. 74/11 VW stelt het volgende:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrekken enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Relevant hierbij is ook de rechtspraak van uw Raad, zoals bijvoorbeeld Arrest nr. 98 002 van 27 februari 2013:

"De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eisen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. " (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). " (eigen onderlijning)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar kreeg opgelegd.

De bestreden beslissing spreekt over een inreisverbod van 3 jaar wegens niet-uitvoering van een vroegere beslissing tot verwijdering. Voorts haalt verwerende partij aan er een aantal PV's ten laste van verzoekster werden opgemaakt. Dit vormen de motieven die verwerende partij inroept.

Er werd door verwerende partij geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, noch wordt er een afdoende evenredigheidstoets gevoerd.

Nergens uit de bestreden beslissing, noch het administratief dossier, blijkt immers dat er rekening werd gehouden met het feit dat verzoekster een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM in België er op na houdt. (zie *supra*)

Dit vormt nochtans een belangrijk element, waarbij rekening gehouden moet worden bij de evenredigheidstoets.

Verwerende partij poneert dat "Uit onderzoek van het dossier [niet] blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Deze motivering is echter niet afdoende. Mocht verwerende partij al gekeken hebben naar verzoeksters' privéleven in België, dan laat verwerende partij het na om te motiveren waarom dit privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM niet zou kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Uit de motieven die betrekking hebben op het inreisverbod kan niet worden afgeleid dat men met deze specifieke omstandigheden rekening zou hebben gehouden. Doordat de beslissing nemende overheid onmiddellijk de maximumtermijn oplegt en dus niet, door bijvoorbeeld de termijn te moduleren impliciet te kennen geeft dat zij rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval, geeft zij geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans, zoals hierboven werd aangegeven, zit de verplichting om een dergelijk onderzoek te voeren vervat in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing werd dit wetsartikel in casu niet correct toegepast. Voorts ging verwerende partij ook hier onzorgvuldig te werk, en zij schendt hierdoor duidelijk de zorgvuldigheidsplicht.

Het verzoek tot vernietiging dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaart te worden."

2.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoekster stelt een schending voor van artikel 11.2 van de Terugkeerrichtlijn, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het legaliteitsbeginsel (nullum crimen sine lege) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat er geen rekening gehouden werd met haar privéleven. Zij stelt heel haar leven te hebben doorgebracht in België, dat zij hier is opgegroeid, hier naar school is gegaan en hier al haar vrienden en kennissen heeft. Er zou niet afdoende gemotiveerd zijn omtrent de termijn van het inreisverbod. Uit de motieven blijkt niet dat er rekening gehouden werd met de specifieke omstandigheden eigen aan haar situatie.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet betwist dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Evenmin betwist zij dat er ten aanzien van haar verschillende processen-verbaal werden opgesteld voor gewone en zware diefstal. De bestreden beslissing luidt onder meer als volgt:

"(...) Betrokkenes moeder kreeg in 2008 een tijdelijk verblijfsrecht op grond van een regularisatieaanvraag. In 2013 werd beslist dit verblijf niet meer te verlengen. De twee regularisatieaanvragen die betrokkenes moeder daarna nog indiende werden afgewezen. Ook betrokkene, inmiddels meerderjarig werd regularisatie geweigerd.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Bovendien werd betrokkene door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene deed geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden en bleef verder in illegaal verblijf op het grondgebied. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is nochtans een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Betrokkenes vader werd op 28.06.2016 overgebracht naar een gesloten centrum voor illegalen met het oog op repatriëring. In die zin is een inreisverbod geen schending van art 8 van het EVRM. Met uitzondering van één zus, verblijft de rest van betrokkenes familie illegaal op het grondgebied.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.(...)"

Op 30 augustus 2016 diende zij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in gericht tegen de bijlage 13septies. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp d.d. 1 september 2016, bij arrest nr. 173.967, de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en stelde reeds vast dat er geen schending voorhanden is van artikel 8 EVRM. De Raad wees op het bevel om het grondgebied te verlaten dat niet werd uitgevoerd. M.b.t. het privéleven oordeelde de Raad wat volgt:

“(…) Waar verzoekende partij benadrukt dat haar volledige vrienden – en kennissenkring zich hier in België bevindt, wijst de Raad erop dat verzoekende partij niet aantoon – daargelaten het beschermenswaardig karakter van deze relaties – dat zij niet in staat zou zijn vanuit haar land van herkomst deze sociale contact en met vrienden en kennissen verder te onderhouden middel de talrijke communicatiemiddelen die heden ter beschikking zijn. Bovendien kan door de Raad niet worden ingezien waarom verzoekende partij niet bij machte zou zijn in haar land van herkomst eveneens een vrienden- en kennissenkring op te bouwen. Het niet of niet meer kunnen van een bepaalde taal kan desbetreffend niet als obstakel worden aanzien daar een taal kan worden aangeleerd. Verzoekende partij geeft trouwens Prima facie toont de verzoekende partij geen schending aan van artikel 8 EVRM en lijkt zij bijgevolg geen verdedigbare grief in de zin van artikel 13 EVRM aan te voeren.(…)”

Waar zij verwijst naar de banden die zij hier ten gevolge van haar ononderbroken verblijf heeft uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005; nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). Zij toont evenmin aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. (RvV 12 juli 2013, nr. 106.688) Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat haar vader reeds werd gerepatriëerd, waardoor zij niet gevolgd kan worden in Servië helemaal alleen te zullen zijn.

Verzoekster toont thans evenmin aan dat er onoverkomelijke hinderpalen bestaat om sociale relaties uit te bouwen in haar herkomstland en om aldaar haar gezins- en privéleven verder uit te bouwen. Een schending van artikel 8 EVRM, waaruit bovendien geen formele motiveringsplicht voortvloeit, wordt niet aannemelijk gemaakt. Zij toont niet aan omtrent welke sociale relaties in het kader van haar privéleven gemotiveerd diende te worden in de bestreden beslissing en brengt evenmin een betoog aan gericht tegen de motivering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omtrent artikel 8 EVRM.

Een schending van de door haar opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur en wettelijke bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.”

2.3. De verzoekster voert onder meer de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid slechts na afweging van alle relevante gegevens van de zaak een beslissing mag nemen (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De bestuursbeslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette afweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

In casu maakt de bestreden beslissing toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet om de verzoekster een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de thans bestreden beslissing, bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt aldus dat de minister of zijn gemachtigde in principe een inreisverbod van “*maximum drie jaar*” dient op te leggen “*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*” of “*indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*”. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*”.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.*” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Uit de bepalingen van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook dat de gemachtigde onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de geldingstermijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen, zij het bij de loutere vaststelling dat geen gevolg werd gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering – *quod in casu* - een inreisverbod kan worden opgelegd dat niet meer maar wel minder dan drie jaar bedraagt (‘maximum’ drie jaar).

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dient dan ook in die zin te worden begrepen dat de gemachtigde gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900) én dat hij hierbij ook op zorgvuldige wijze de “*specifieke omstandigheden*” van de betrokken vreemdeling in rekening dient te nemen.

In casu worden in de bestreden akte de volgende motieven vermeld om een inreisverbod op te leggen:

“Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 08.07.2016.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.”

De gemachtigde bepaalt vervolgens de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod op drie jaar en zulks op grond van de volgende vaststellingen:

“Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Vanaf het moment dat betrokkene meerderjarig is werd ten laste van haar een PV opgemaakt:

PV: DE.11 .L4.013095/2016 - winkeldiefstal met geweld - PZ Sint-Niklaas

Ten laste van betrokkene werden tijdens haar minderjarigheid verschillende PV's opgesteld:

PV: AN.11.LB.05736816 - zware diefstal - PZ Antwerpen
PV: DE.12.L4.00927615 - gewone diefstal - PZ Sint-Niklaas
PV: BG.17.L2.00783313 - zware diefstal - PZ Blankenberge/Zuilenkerke
PV: BG.17.L4.00816313 - zware diefstal - PZ Het Houtsche
PV: BG.17.L4.00814413 - zware diefstal - PZ Het Houtsche
PV: AN.12.LB.12505113 - gewone diefstal - PZ Antwerpen
PV: AN.12.LB.01148913 - gewone diefstal - PZ Antwerpen
PV:AN.12.L7.00937512 - gewone diefstal - PZ Minos

Betrokkenes moeder kreeg in 2008 een tijdelijk verblijfsrecht op grond van een regularisatieaanvraag. In 2013 werd beslist dit verblijf niet meer te verlengen. De twee regularisatieaanvragen die betrokkenes moeder daarna nog indiende werden afgewezen. Ook betrokkene, inmiddels meerderjarig, werd regularisatie geweigerd.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Bovendien werd betrokkene door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden toot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene deed geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden en bleef verder in illegaal verblijf op het grondgebied. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is nochtans een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Betrokkenes vader werd op 28.06.2016 overgebracht naar een gesloten centrum voor illegalen met het oog op repatriëring. In die zin is een inreisverbod geen schending van art 8 van het EVRM. Met uitzondering van één zus, verblijft de rest van betrokkenes familie illegaal op het grondgebied.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden toot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

De verzoekster betoogt dat de gemachtigde bij het opleggen van een inreisverbod van drie jaar geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij in België een privéleven heeft ontplooid zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekster benadrukt dat haar privéleven zich volledig hier in België afspeelt. Zij kwam immers reeds op éénjarige leeftijd naar België met haar gezin, en verblijft sindsdien onafgebroken in het Rijk. Zij groeide op in België, en bracht hier haar volledige jeugd door. Zij kent na een ononderbroken verblijf van 16 jaar en 11 maanden geen ander land dan België. Een groot gedeelte van haar verblijf in België, bracht de verzoekster op legale wijze door. Tussen 10 september 1999 en 10 januari 2007 bevond zij zich immers samen met haar ouders in een asielprocedure (m.a.w. een asielprocedure met schoolgaande kinderen van meer dan 6 jaar), en op 9 juli 2008 verkreeg haar moeder (en bij uitbreiding zij zelf, die op dat moment minderjarig was) een A-kaart, die verlengd werd tot 24 juli 2012. Van deze A-kaart werd een verlenging aangevraagd, die op 2 januari 2013 geweigerd werd omdat haar moeder niet aan de voorwaarden voldeed. Op dat moment was de verzoekster reeds veertien jaar oud, en verbleef ze dertien jaar in België. Ze stelt sinds haar één jaar in België te wonen, hier naar de kleuterschool, lagere school en middelbare school te zijn gegaan, waardoor het Nederlands haar moedertaal is. Zij stelt geen Servisch te kunnen lezen of schrijven. Haar volledige vrienden- en kennissenkring bevindt zich in België. Al deze elementen wijzen er volgens de verzoekster op dat zij het centrum van haar belangen in België heeft gevestigd, zodat er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekster benadrukt dat de gemachtigde, via de aanvraag van 15 april 2016 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, op de hoogte was van dit privéleven. Desalniettemin houdt de gemachtigde op geen enkel moment rekening met haar privéleven en blijkt uit de bestreden beslissing dat artikel 8 van het EVRM te eng wordt geïnterpreteerd nu er enkel wordt afgewogen ten aanzien van het gezins- of familieleven in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verzoekster betoogt dat de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM ruimer is, en ook het privéleven in België kan beschermen. De verweerder zag het feit dat de verzoekster in België opgroeide en hier schoolliep, hier haar voltallige vrienden- en kennissenkring heeft, geen ander land kent,... volgens de verzoekster totaal over het hoofd. Nochtans vormt dit privéleven volgens haar een belangrijk element waarmee rekening moet worden gehouden bij de evenredigheidsstoets die zit besloten in artikel 74/11, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden akte blijkt dat bij het bepalen van de geldingsduur van het inreisverbod, *in casu* drie jaar, de volgende elementen in rekening werden genomen:

- Ten laste van de verzoekster werden, zowel als minderjarige als als meerderjarige, verschillende processen-verbaal opgemaakt
- Verzoekster moeder had tussen 2008 en 2013 een tijdelijk verblijfsrecht, doch dit werd niet verlengd en latere regularisatieaanvragen werden geweigerd
- Ook aan de verzoekster, inmiddels meerderjarig, werd regularisatie geweigerd
- De verzoekster heeft geen wettig motief om nog langer in België te verblijven, zij werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek maar maakte hier geen gebruik van en bleef verder illegaal op het grondgebied
- De handhaving van de verblijfsreglementering is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde
- Verzoeksters vader werd op 28 juni 2016 overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op repatriëring en behalve één zus, verblijft de rest van haar familie illegaal op het grondgebied, zodat "in die zin" een inreisverbod geen schending is van artikel 8 van het EVRM.
- In het belang van de immigratiecontrole, de hardnekkigheid van de verzoekster om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar meer dan proportioneel en uit het onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Hoewel de processen-verbaal en de daaruit afgeleide inbreuken op de openbare orde alsook het feit dat verzoeksters familieleden, op één zus na, eveneens illegaal op het grondgebied verblijven en haar vader zal gerepatriëerd worden, wel dienstig in verband kunnen worden gebracht met de specifieke omstandigheden van verzoeksters geval en zij dus mede ter verantwoording van de geldingsduur van het op te leggen inreisverbod kunnen worden aangewend, wijst de Raad er op dat artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet zonder enig onderscheid voorschrijft dat "de" omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen bij het bepalen van de duur van het op te leggen inreisverbod (cf. Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), zodat de vrijwaring van de openbare orde en de elementen van immigratiecontrole moeten worden afgewogen tegen andere specifieke elementen die relevant zijn om de geldingsduur van het inreisverbod vast te stellen.

De verzoekster voert terecht aan dat artikel 8 van het EVRM niet enkel de in België ontplooid familie- en gezinsbanden beschermt, maar dat dit artikel tevens het privéleven kan beschermen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit artikel definieert het begrip 'privéleven' niet. Vast staat evenwel dat dit begrip dient onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is een feitenkwestie.

Het Hof oordeelt dat de gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven, alsook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om contacten/relaties met andere mensen en met de buitenwereld in het algemeen aan te knopen en te onderhouden (EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 29 april 2002 Pretty v. Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko v. Letland, §§ 95 en 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Hof heeft hierbij verduidelijkt dat de waarborg van artikel 8 principieel bedoeld is om de ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van de persoonlijkheid van ieder individu in de relaties met zijn naasten (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Wanneer gezins- of familierelaties tussen meerderjarige vreemdelingen niet kwalificeren als een “gezins- of familieleven” (hiertoe dienen immers in die situatie bijkomende elementen van afhankelijkheid te bestaan die verder reiken dan de normale emotionele banden tussen meerderjarige gezins- of familieleden), dan zal het Hof deze gezinsrelaties wel bekijken als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling (EHRM 12 januari 2010, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 43).

Het Hof heeft erkend dat, wanneer de duur van het verblijf van de vreemdeling en de hechtheid van zijn sociale, culturele en familiale banden met het gastland worden onderzocht, de situatie uiteraard niet dezelfde is wanneer de betrokken persoon in het land in zijn kindertijd of zijn jeugd toegekomen is, of zelfs geboren is, in het gastland, dan wel wanneer de betrokken persoon pas op volwassen leeftijd is toegekomen in het gastland. Dit onderscheid duikt eveneens op in diverse instrumenten van de Raad van Europa, in het bijzonder in de aanbevelingen Rec(2000)15 en Rec(2002)4 van het Comité van Ministers. Artikel 8 van het EVRM verleent geen enkele categorie vreemdelingen – zelfs niet de vreemdelingen die in hun kindertijd of hun jeugd toegekomen zijn of geboren zijn in het gastland – een absoluut recht op niet-uitwijzing. Het Hof heeft evenwel overwogen dat rekening moet worden gehouden de bijzondere situatie van de vreemdelingen die het grootste deel van hun kindertijd, zo niet gans hun kindertijd, hebben doorgebracht in het gastland, er werden grootgebracht en er hun opleiding genoten hebben (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), §§ 73-74).

In casu is het onbetwist dat de verzoekster op éénjarige leeftijd in België toekwam en dat zij als minderjarige de situatie volgde van haar moeder die een asielaanvraag had ingediend op 10 september 1999 waarover slechts op 10 januari 2007 werd beslist. Het is evenmin betwist en het blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster tijdens de behandeling van die asielaanvraag en in afwachting van een beslissing in het Rijk kon verblijven, en dat zij vanaf juli 2008 tot juli 2012 was gemachtigd tot verblijf van meer dan drie maanden (A-kaart die telkens verlengd werd). Tot op de leeftijd van 14 jaar verbleef de verzoekster dus legaal in België. Op 19 juni 2016 werd de verzoekster dan meerderjarig. Op 8 juli 2016 werd haar een eerste bevel om het grondgebied te verlaten betekend, en op 25 augustus 2016 een tweede (bijlage 13septies). De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekster bijna heel haar leven als minderjarige in België leefde, zelfs bijna heel haar leven *tout court*, waarvan een groot deel in legaal verblijf. De verzoekster heeft haar hele bewuste kindertijd en jeugd in België verbleven en er haar opleiding genoten. Het kan dan ook niet betwist worden dat de verzoekster zeer nauwe banden heeft opgebouwd in België, waar *nota bene* ook haar zus op legale wijze verblijft, die daadwerkelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM genieten.

De vage verwijzing in de nota met opmerkingen naar (enigszins gedateerde) rechtspraak die stelt dat gewone sociale relaties niet door artikel 8 van het EVRM worden beschermd en de loutere vermelding dat de verzoekster niet aantoonde dat haar relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij onder voormeld artikel vallen, doet geen afbreuk aan hetgeen hierboven werd vastgesteld.

Samen met de verzoekster dient te worden vastgesteld dat noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde, bij zijn besluit om een inreisverbod van de maximumduur van drie jaar op te leggen (cf. artikel 74/11, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet), rekening heeft gehouden met het door de verzoekster in België ontwikkelde privéleven.

De Raad kan enkel nogmaals beklemtonen dat artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorschrijft dat alle omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen bij het bepalen van de duur van het op te leggen inreisverbod (cf. *Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), zodat de inbreuken op de openbare orde en de belangen van immigratiecontrole moeten worden afgewogen tegen andere specifieke elementen die relevant zijn om de geldingsduur van het inreisverbod vast te stellen, *in casu* is dit onder meer ook het privéleven waarnaar de verzoekster verwijst en waarvan de verweerder blijkens de stukken van het administratief dossier inderdaad op de hoogte was (aanvragen 9bis en de niet-betwiste gegevens dat de verzoekster op éénjarige leeftijd, als dochter van een asielzoekster, naar België kwam en dat zij na de afwijzing in 2007 van de asielaanvraag en tussen 2008 en 2012 in het bezit was van een A-kaart). Door bij het bepalen van de geldingsduur van het bestreden inreisverbod geen rekening te houden met het privéleven van de verzoekster en door enkel te onderzoeken of het inreisverbod van drie jaar haar gezins- of familiaal leven in de zin van artikel 8 van het EVRM in het gedrang brengt, heeft de gemachtigde dan ook de op hem rustende zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Het verweer in de nota met opmerkingen dat de verzoekster in het huidig verzoekschrift niet aantoont dat er effectieve hinderpalen zijn om haar gezinsleven met haar partner verder te zetten in het land van herkomst, is niet dienstig. Immers kan uit het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet duidelijk worden afgeleid dat de zorgvuldigheidsplicht op dit punt bij de gemachtigde ligt, die de duur van het inreisverbod dient te bepalen aan de hand van alle specifieke omstandigheden van verzoeksters geval. Deze zorgvuldigheidsplicht dient reeds te worden gerespecteerd in het kader van de besluitvormingsprocedure van het thans bestreden inreisverbod van drie jaar, zodat het niet aan de verzoekster is om achteraf in een beroep bij de Raad aan te tonen dat er effectieve hinderpalen zijn om het gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst. Bovendien beperken “*de specifieke omstandigheden van elk geval*” in de zin van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet zich niet tot de situaties waarbij er een privéleven is dat daadwerkelijk een positieve verplichting in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM met zich mee brengt voor de Staat om het verderzetten van dit privéleven op zijn grondgebied toe te laten (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 230.543). Er anders over oordelen maakt de bepaling van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet overigens zinloos. Immers, indien een dergelijke positieve verplichting dient te worden aangetoond dan zou daaruit meteen volgen dat het opleggen van een inreisverbod op zich reeds strijdig is met de door artikel 8 van het EVRM verleende bescherming, terwijl in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel de geldingsduur van het inreisverbod en dus het temporele aspect van het toegangs- en verblijfsverbod relevant is. De verzoekster heeft er derhalve hoe dan ook belang bij dat de duur van het inreisverbod wordt afgewogen tegen haar privéleven. Het opgelegde inreisverbod verhindert haar immers om in de komende drie jaar, ook voor kort verblijf, terug te keren naar en verblijf te hebben in België.

Waar de verweerder stelt dat in artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk motiveringsplicht besloten ligt, verliest hij uit het oog dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet wel degelijk een specifieke motivering vereist is inzake de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat de verweerder in de nota met opmerkingen niet dienstig kan verwijzen naar een arrest van de Raad dat dateert van na het treffen van de thans bestreden beslissing. Immers moet de afweging reeds plaats vinden in de besluitvorming die tot de afgifte van het bestreden inreisverbod van drie jaar heeft geleid. Zoals hoger werd vastgesteld, getuigt deze besluitvorming *in casu* van een onzorgvuldige voorbereiding waar een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd zonder rekening te houden met alle relevante aspecten van verzoeksters geval. Een later arrest van de Raad, gewezen inzake de verwijderingsmaatregel en niet inzake het inreisverbod (twee maatregelen die een andere juridische grondslag en een andere finaliteit hebben) kan een onzorgvuldig optreden van de gemachtigde niet *a posteriori* ‘wettigen’.

Door het gebrek aan een deugdelijke belangenafweging bij het opleggen van een inreisverbod van drie jaar, schendt de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/11, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Het enige middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Hoewel het niet betwist is dat de verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan de eerder opgelegde terugkeerverplichting, dient te worden opgemerkt dat de geldingstermijn van het inreisverbod gelet op de aard van deze maatregel en gelet op het bepaalde in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet niet kan worden afgesplitst van de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod zelve. Een inreisverbod kent geen onafhankelijk bestaan los van de geldingstermijn ervan.

Het bestreden inreisverbod dient dan ook in zijn geheel te worden vernietigd. Een verder onderzoek van de overige aangevoerde schendingen dringt zich niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een inreisverbod van 25 augustus 2016, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE